

Serfőző Simon

Ami lealacsonyít

Ide előregyártott
vélemények kellenek.
Sorozatban előállított közhelyek,
szokványok kellenek.
S idényjellegű hírek,
szenzációk méteráruboltjai,
szatócsüzletei.

A divatos értesülések
fogyasztói társadalma,
e magas hangerővel
harsogó világ kell.

Nem a csend, amiben még
valamit hallani lehetne.
S nem emberség, szó másokért.
Nem ének, költészet, zene,
hanem praktika, piac, pénz.
ahol önállótlanóság tévelyeg,
A lezüllesztő kell ide.

S ami lealacsonyít,
el is aljasít.
Ami uniformizál,
s elszongít-andalít.
E lélekszikesítő időben
fásultság fáraszt,
a kimosott agyak világa kell.

Ami megkötne

A fa fújja vissza a szelet,
végre emberelje meg magát.
A rövidebbet se mindig én húzzam.
Az ütésnek visszaüsek akár.

Ami megkötne, kötözsem én meg,
járhassam szabadon a világot.
Ne az árok ugrassa mindig a lovat,
hanem a ló is az árkot.

A kanyarok

A kanyarok beleszédülnek,
ahogy kanyargósodnak egyre.
Kibogozva hurokjaikból,
terelném mindet egyenesbe.

Hiszen cél és irány, ha volt is,
út rég nem közlekedik arra.
Csak fáradt, fásult tévelygés van,
és kanyargózás jobbra-balra.

Csak én is el ne dülöngézzek,
bóduljak sok fordulásuktól.
Keresek tisztuló távlatot,
s kiutat a kacskaringókból.

Résein e hazának

Gyanakvásunk leskel
minden ablakból.
Szavaink elbújva sugdolóznak.
Félénkké tenni bennünket,
hitebicsaklott, szorongó néppé:
elérte a cél, amit akart.
Ne tudjuk becsülni magunk:
munkánk leszólják, a múltunk,
a másokét magasztaljuk.
Élünk pénzért-javakért.
A mások gondja? nem a miénk!
Ellobbannak az együttérzések is,
résein e hazának
maradék melegét kifújja a szél.

Kellene

Árkot: lefolyót ásni,
amiben, mint a vadvizet,
el-levezetni lehetne
az összegyűlt feszültséget.

S hadd süvítene a huzattól:
kitisztítani kürtőt, kéményt,
a szorongást vinné el-föl
a magasba fekete füstként.

Messzire: jövőbe merészen
léphetne bátran az ember,
végre már félelem nélkül
és szabadon egyszer.

Akkor

Foroghatnak a szélkakasok,
köpönyegek:
én lábvetve, mások helyett is,
erős legyek.

Csak biztonságom: a nyugalom
velem legyen,
a kavarodó szél, idő mit
véthet nekem?

Ha bennem helyén minden, mint nap,
hold az égen,
fondorkodhat bárhogy a világ,
nincs mit félnem.

Hegyen-völgyön

Egyik kabátgombom
a Nap, másik a Hold.
Jöhet vihar, zuhó:
esernyőm az égbolt.

Védelmezőm husáng,
ebek elé álljon,
ne alakítsák át
ünneplő nadrágom.

Szelekkel szétcsapok:
karikás ostorral.
Bátran kell itt élni,
nem is lógó orral.

Déli fény a sálam,
könnyű porból cipőm.
Hegyen-völgyön abban
megyek át az időn.

Viharral pereltem

Tejútról letérve,
láthatár melléken,
napfényt legeltettem
hosszú kötélvégen.

Ebek ugatását
vadnyúl után küldtem,
gallyakat a fákra
felsuhogni zölden.

Guringattam dombot,
viharral pereltem,
estig csitítgattam,
hogy lecsendesedjen.

Ágyamban reggelig
már nyugton elvoltam,
ameddig az ég ért,
addig nyújtózkodtam.

Elmegyek

Ne mindig a földön járjak,
elmegyek a fákra ágnak.

Állok tetőre kéménynek,
füstjével az égig érjek.

Esőnek is elállhatok,
hadd fürödjének az árkok.

És ha szélnek is elmegyek,
szárnyasulhatnak a lelkek.

Állok aztán Napnak, Holdnak,
édesanyámnak ragyogjak.

Nem voltam

A megfélemlítések ellen
erős vár nem voltam.
De ha dültem, omlottam is,
a végsőkig kitartottam.

Nem voltam tiszta ég sem,
mindig napos, felhőtlen.
Borulatok komorítottak.
Alkonyattal besötétültem.

Nem voltam, ki lehettem volna,
mivé lennem csak vágy maradt.
Aminél alább ne adjam mégse,
megálljam helyem az ég alatt.

Mégis

Szó csak a szabadság.
Senki ne keresse.
Mendemonda csupán.
Mégis hiszek benne.

Csak ami mérték

Hadd élvezze csak előnyét,
legyen, teljen benne kedve,
sikerét mind a középszer,
a silányság hadd élvezze.
Az számít úgyis, mi örök.
Pártjára is annak állok.
Csak ami mérték, az adhat
az embernek méltóságot.

Egyszer

A hallgatás tud rólam,
máig nem felejtett el.
Ágát se felejtí a fa,
emeli maga fölé, fel,
ahogy engem is a csend.

Ám egyszer hallhatók lesznek
messziről neszező szavaim.
Aki vagyok:
fények zászlóvivője,
erőm a szelekből is kiérzik.

Ami örök

Ami örök, a mulandóval
nincs mit egyezkedjen.
Ne alacsonyodjon le hozzá,
annál rátartibb legyen.

Húzza ki magát,
nem mint a kivagyiság,
hanem jövőt bízón,
s alázattal mindenek iránt.

Világfa

Magyar nyelv,
te ősgyökerű,
 eget átütő erejű,
hetvenhét ágú,
tetejetlen tetejű,
jóízű szavakat termő,
zamosakat,
ízesekeket,
amelyekkel a keserűeket is
megédesítéd,
kurjantós örömű szókat,
mámorosakat
a szánkra adsz,
szomorúakat,
hogy azután vigasztalóakkal
megnyugtass,
életre biztass,
aki gyógyítónk vagy
és istápunk,
te nyelvek anyja,
világfája,
eltántorodjon
termetes erődtől,
gyökeredre ne vettessék
balta.

Otthon voltam

A széleken otthon voltam,
házak közt kóborló utcákon is.

Otthon vidékszikár arcok közt,
elromosodottak közt is.

Aszályban is otthon, amikor szállt a por,
mintha megvadult kátyúk trappoltak volna az úton.

Éjszakákban is otthon, amiken átláttam,
mint a legsötétebb szándékokon.

Otthon voltam a jövő-menő időkben,
mindegyiket kiismertem.

Otthon voltam ezen a földön,
alatta is otthon leszek, azt remélem.

© Benkő Imre: Gangesz. Varanasi. India, 2010

Veres Tamás

Eger járatain

(Kisregény)

Ötödik fejezet: Természet és szabadságvágy

Krisztián a Tesco felől érkezett az ötös busszal a Felsőváros megállóhelyhez. Ulrik fülig érő szájal huppant le a mellette lévő ülésre. Ő is annyit utazott már a busszal, hogy el tudta különíteni a busz és az utasok zaját. Nyugodtan tudtak beszélgetni. Erre általában hétvégén került sor. Ha Krisztián dolgozott szombaton vagy vasárnap, Ulrik elkísérte az útjaira.

Krisztián a Felsővárosi lakótelep magas panelházait nézte. Mindig nosztalgikus hangulatba jött, ha meglátta. Itt nőtt fel. Az ő gyerekkorában még nem Felsővárosi lakótelepnek, hanem Csebokszári lakótelepnek nevezték. Csebokszáriról minden egri tudta, hogy a város testvérvárosa, egyben Csuvasföld fővárosa is. Azt már kevesebben tudták, hogy Csuvasföld merre van. Mindenkinek megvolt, hogy valahol a volt Szovjetunió területén, de a térképen nem sokan találták volna meg. A lakótelepet elhelyezkedése miatt sokszor emlegetik Északi lakótelep néven is. Néhány éve megjelent egy cikk valahol az interneten, és a sajtó is felkapta, hogy az egykor Csebokszári lakótelep névre keresztelt lakótelep panelházait a szocializmus idején úgy építették meg, hogy az épületek a CCCP feliratot formázzák meg, ha a levegőből néz le rájuk valaki. Cseppet se zavarta az újságíró, hogy az épületegyüttes, amelyiknek a P betűt kellett volna formáznia, egyáltalán nem hasonlított a P betűre. Azóta minden évben legalább egyszer megjelenik valahol az interneten, hogy ennek a lakótelepnek bizonyos épületei a CCCP feliratot mutatják a madaraknak és a sárkányrepülősöknek. Más ügyse nagyon tudná kiolvasni. A cikkírókat az se zavarja, hogy a Csebokszári lakótelep az évek alatt nevet változtatott, mint egy lány, akiből asszony lett.

Krisztián, ha erre járt, mindig a szülei jutottak eszébe, akik már nincsenek az élők sorában. Az apja kőműves volt, és Eger legtöbb épületén ott van a keze munkája. Milyen sokszor mesélte, hogy melyik épületet vakolta ő, melyiknek húzta fel a falait, melyiket építette fel alaptól a tetőig! Mert értett az ácsmunkához is! Mindig elmondta, hogy az nem is igazi kőműves, aki nem ért egy kicsit az ácsmunkához. Krisztián azt imádta a legjobban, hogy miközben rója a város útjait, mindenhol az apja keze munkája köszön vissza rá. Azt sajnálta, hogy sehol nem hirdeti emléktábla az édesapjáról, hogy ezt a házat ő építette fel. Sose értette, miért lehetséges, hogy a tervezőmérnökök és az építészek kaphatnak emléktáblát, de a kőművesek, ácsok, bádogosok, villanyszerelők, vízvezetékyszerelők nem. Pedig a munka javát ők végzik.

Az anyja egy varrodában robotolt egész életében. Sokszor mosolyogva említette, ha szembejött velük valaki, hogy: Nézzétek, azt a ruhát is én varrtam! Krisztián ha rájuk gondolt, kicsit szégyellte, hogy ő „csak” egy buszsofőr lett. A szülei fel tudtak valamit mutatni. Alkottak valamit a többi ember számára. Ő mit tud felmutatni? Nézzétek, azt az utast is én szállítom nap, mint nap! Ilyenkor nevetésgesnek és szánalmasnak érezte magát.

Milyen sokszor bulizott fiatalon a Csuvasban! Annak idején mindenki ebbe a kupolás épületbe járt szórakozni. Még a környékbeliek is a Cseboxszári lakótelepre jöttek kirúgni a hámból, a Csuvasnak akkora híre volt! Ma már csak egy tábla hirdeti rajta, hogy kiadó. Krisztián csak remélni merte, hogy nem kínai üzlet lesz belőle.

A busz haladt tovább a Cseboxban a Tiba utca felé. Az egriek többsége ma is Cseboxszárinak vagy Cseboxnak nevezi a lakótelepet. Sokan nem is tudják, hogy már Felsőváros a hivatalos neve ennek a városrésznek.

– Mi újság veled és Katerinával?

Krisztián vállat von.

– Lesz majd még egy randink!

Ulrik fürkésző tekintettel nézett a barátjára.

– Erre vártál egy éve! Mi történt? Olyan, mintha már nem akarnád!

– Nem tudom, hogy fel akarom-e melegíteni ezt a kapcsolatot! Félek, hogy újra rosszul fog elsülni!

– Egy évig vágyakozol Katerináért, most pedig elgyáváskodnád és túlagyalnád? Ne gondolkozz, csak vágj bele! Hidd el, megéri!

– Tudod is te! Évek óta egyedül vagy! A cukrászdában Katerina azt mondta, hogy még mindig szeret!

– Te is szereted! Akkor mi a gond?

– Nem tudom, hogy szeretem-e!

– Egyébként már nem vagyok egyedül. Van barátnőm!

Krisztián levette a lábát a gázpedálról, és a busz lassulását kihasználva Ulrik felé fordult.

– Becsajoztál végre? Mikor? Vagy velem lógsz vagy a bankban vagy! Hogy volt rá időd?

Ulrik nem tudta hirtelen, mit mondjon. Ha az igazat mondja el, Krisztián megsértődik. Ráadásul el fogja mondani Katerinának, és ezzel Natáliát is bajba sodorhatja, mert így kiderül, hogy ő is kémkedett. Nem beszéltek meg semmit Natáliával. Ha hazugságra kényszerülnek, ugyanazt kellene hazudniuk! Hirtelen mentőötlete támadt, és elővette az okostelefonját.

– Mindjárt elmesélem, de éppen most írt rám messengeren! Muszáj neki válaszolnom!

Krisztián örült a barátja új kapcsolatának. Ulrik szenvedett már annyit, hogy megérdemel egy kis boldogságot.

Ulrik vadul nyomkodni kezdte a telefont, és írt Natáliának, hogy milyen közös hazugságot kellene kitalálniuk, hogy a kémkedés ne derüljön ki. Natália nem írt vissza. Ulriknak saját magától kellett valamit kitalálnia. De mit mondjon?

- Hol ismerkedtetek meg?
- Ismertük már egymást régebről. Most találkoztunk újra, és kialakult valami.
- Mennyire régebről? Ismerem én is?

Ulrik nagyot nyelt.

- Ismered.
- Hogy hívják?
- Natália.

Krisztián lába lassan lecsúszott a gázpedálról. A busz már szinte megállt, de óvatossan azért még haladt tovább. Aki kívülről nézte a buszt, azt hihette, azért megy olyan lassacskán, mert tojások vannak alatta, és a buszvezető nem akarja összetörni őket.

- Az a Natália, akire gondolk?
- Másikat én se ismerek!
- De hogy történt ez?
- Egyszer csak így alakult. Én se tudom megmagyarázni, hogy mi történt. Kérlek, ne haragudj!
- Miért haragudnék? Felnőtt emberek vagytok. Örülök neki, hogy boldogok vagytok!

A busz nehezen ért be a Hőközpont megállóhoz. Krisztián annyira el volt merülve a gondolataiban, hogy cseppet se érdekelte, hogy tartania kell a menetrendet.

- Hol futottatok össze?

Ulrik kétségbeesetten nézett az égre, onnan várva segítséget. Meg is kapta, de nem arról a helyről, ahonnan várta.

- A cukrászdában, amikor kémkedtetek utánunk?

Ulrik jobban Krisztián felé fordult.

- Tudtad, hogy mi vagyunk azok?
- Csak Natálián láttam idáig olyan rikító citromsárga cipőt. Csodálkoztam rajta, hogy még mindig megvan neki.

Ulrik járt pár napja Natália lakásán, amikor Katerina nem volt otthon. Krisztián rosszul is lett volna, ha meglátta volna, hogy a citromsárga cipőből Natáliának hat pár is volt a cipős polcán az előszobában. Elmesélte Ulriknak, hogy nagyon olcsón jutott hozzájuk egy kiárusításon. Ha megvett hat párat, akkor két pár ingyen volt neki. Ulrik először csóválta a fejét, végül megnyugtatta magát, hogy legalább cipőt nem kell vennie újdonsült párjának.

- Katerina is tudja?
- Nem! Ki is térne a hitéből!
- Miért nem szóltál, ha megismertél bennünket? Engem is felismertél?

– A szövethadrágod jobb oldalán van egy szürke folt, ami nem jön ki belőle. A nadrágot annyira szereted, hogy nincs szíved kidobni. Ha legközelebb James Bondot játszol, ne abban a ruhában menj, amelyikről könnyen megismernek! Ezt üzenem Natáliának is! Tudtam, hogy kémkedtek, de nem gondoltam, hogy össze is fogtok jönni! Nem buktathattalak le benneteket, mert akkor Katerina lefújta volna az egész találkozót. Hogy magyaráztam volna meg neki, hogy nem tudtam róla, hogy te is ott leszel?

Ulrik egy köszönömöt rebegett el az ég felé, amiért nem kell hazudnia.

A busz a Tűzoltó tér felé közeledett, ahol egy kisebb társaság várta, nagy hátizsákokkal a kezükben illetve a hátukon.

- De sokan költöznek! – jegyezte meg Ulrik.
- Túrázni mennek a hegyekbe! Végre jó idő van!

A kirándulócsapat felkapaszkodott a buszra. Tizenketten vagy tizenötven lehettek. Ulrik próbálta megszámolni őket, de annyira mozogtak a nagy csomagjaik ellenére, hogy nem tudta. Ulrik mániákusan számolt. Mindent. Minden nap megszámolta, hány villanykaró mellett sétál el az utcán, amikor dolgozni megy. Megszámolta, hány árcédula van egy ruhásbolt kirakatában. A ruhák nem érdekelték, csak a cédulák. A bankban számolta, hány ügyfél jelenik meg. A sorszámhívó is kijelezte ugyan, elég lett volna az utolsó sorszámból kivonni az első sorszámát, de ő nem bízott a gépekben. Mi történik, ha áramszünet lesz és meghibásodik a berendezés? Ki fogja számon tartani, hány ügyfél járt aznap a bankban? Igaz, ez senkit nem érdekelt, de Ulrik azért lelkesen számolta. Először csak unalmában számolt. Nem telik gyorsan egy bankfiókban a nap. Később a szokásává, még később a mániájává vált a számolás. Ahol meglátott valamit vagy valakiket, akiből, vagy amikből több volt kettőnél, ő megszámolta őket. Mint egy tanárnő kirándulás vagy ebédhez indulás előtt és után a gyerekeket.

– Mi is elmehetnénk egyszer túrázni! Ha nagyon akarod, hozhatod a buszodat is! Merre mennek túrázni?

A kérdést egy ősz szakállú, ötven év körüli férfinak tette fel Ulrik. Bárhol, bár mikor képes volt szóba elegyedni vadidegen emberekkel. A másik megsimogatta szakállát.

- A Bél-kő tanösvényhez Béalpátfalvára.
- Az milyen hosszú túra?
- Jó pár kilométer. Első túrának az évben nem rossz.
- Szóval több tíz kilométert buszoznak azért, hogy néhány kilométert sétáljanak?

A szakállas lemondóan legyintett Ulrik felé. Krisztián vigyorgott az első ülésen. Ulrik a legtöbb esetben mindig gondolkodás nélkül kimondta, amit gondolt.

– Az öt kilométer alatt megismerünk sok új dolgot a természetből. Az öt kilométert ne úgy képzelje el, hogy csak sík terepen sétálgatunk! Felmegyünk a Bél-kő csúcsára. Megcsodáljuk a gyönyörű kilátást. Onnan, akinek van kedve, az mehet tovább Szilvásváradra, Felsőtárkányba, Szarvaskőre vagy vissza, Béalápátfalvára. De ezt olyan embernek hiába magyarázom, aki még soha nem túrázott!

– Miből gondolja, hogy soha nem túráztam?

– Aki már túrázott, az nem kérdez ilyen sületlenséget, hogy miért buszozunk azért, hogy túrázzunk? A hegymászók ön szerint miért utaznak tízezer kilométereket, hogy megmásszanak nyolcezer méter magas hegyeket?

– Miért?

– Mert ez egy életérzés! Aki egyszer elkezdte, az nem tudja abbahagyni!

– Szóval egyfajta drog?

– Hasonlíthatja ahhoz is! Ha van kedve, tartson velünk!

– Köszönöm, majd legközelebb! Most nem vagyok úgy öltözve! Meg tudná nekem mondani, hogy egy öt kilométeres túrához egy olyan településen, ami itt van a közelben, miért kell ekkora hátizsákokat cipelni? Miket pakolnak bele?

Ulrik valóban nem volt úgy öltözve. Fekete, fényesre suvickolt félcipőt és fekete szövetnadrágot viselt. Ahogy végignézett magán, ő is felfedezte a nadrágon a szürke foltot, amely Krisztián előtt lebuktatta. Egyszer nekitámaszkodott egy villanyoszlopnak, amin volt egy papír is. A papíron az állt, hogy „Frissen mázolvá.” Ulrik önkéntelenül is a nadrágjába törölte a kezét. A makacs foltot azóta se tudta semmilyen mosószerrel kiszedni belőle.

A szakállas férfi válaszolt.

– Étel, ital, plédek, amelyekre leülünk, ha megállunk pihenni. A plédek foglalják a legtöbb helyet. Bicskára bármikor szükség lehet. Nekem van egy váltózoknim is, ha az elázna, ami a lábamon van. Sose tudhatja az ember, mibe lép bele egy túrázás során. Itt a telefonszámom! Szívesen látjuk önt is a következő túránkon! A névjegyemen rajta van az egyesület honlapjának a címe is. Ott tud utánanézni, hová megyünk legközelebb!

– Köszönöm! Megbeszélem a barátnőmmel, és lehet, hogy egyszer önökkel tartunk!

Ulrik el is felejtette már, milyen jólesik kimondani, hogy barátnője van. Nem az a magányos lúzer, aki eddig volt. Van valaki, akit szerethet, akiért aggódhat és ez csodálatos! Utána azon kezdett el töprengeni, mikor jött megint divatba, hogy névjegyeket osztogatnak az emberek. Egy időben, pár évvel ezelőtt mindenkinek volt névjegye, de néhány éve, mióta lavinaként rázúdultak az emberekre a különböző internetes közösségi és csevegőoldalak, szinte mindenki ott intézi az ügyes-bajos

dolgait. Japánban például sok helyen Skype interjú alapján választják ki a cégek az új alkalmazottjaikat.

– Ha jobban szeret kerékpározni, szívesen látjuk a júniusi túránkon. Lebiciklizünk a Balatonra, Keszthelyre. Ott túrázgatunk a Keszthelyi-hegységben, a nap végén pedig belecsobbanunk a Balatonba.

Ulrikot kirázta a hideg. Krisztián tudta, hogy Ulrik nem fogja szó nélkül hagyni a meghívást, de azt is tudta, hogy Ulrik, aki legalább annyira utált sportolni, mint ő, nem a kedvesebbik énjét fogja mutatni, amikor válaszol.

– A kerékpározással semmi problémám nem lenne, amíg lefelé mennénk a Bükkből. Komolyan azt várja tőlem, hogy több száz kilométeren keresztül köpjem ki a tüdőmet, csak azért, hogy a hegyekben mászkálhassak? Minek biciklizzek el Keszthelyre, amikor Eger és környéke is tele van hegyekkel?

– A túra végén fürödhet a Balatonban!

– Ha piszkos vízben akarok fürdeni, akkor otthon teleengedem a fürdőkádat, beleáztatom a saras cipőm talpát, és utána belecsobbanok a kádba! Ezért nem kell a Balatonhoz menni!

A szakállas férfi tanácstalanul nézett a többiekre. Ők se tudtak mit mondani ilyen érvelésre.

Krisztián látszólag az utat figyelte, de valójában csak el akarta különíteni magát Ulriktól. Ulrik a viselkedésével elég sűrűn hozta kellemetlen helyzetbe.

Barátja soha nem mesélt neki arról, miért utálta meg az egész természetjárást. Ulrik apja szenvedélyes horgász volt. Szinte minden hétvégét a szalóki tónál töltötte Egerszalókon. Az Egerszalóki-víztározó a Laskó-patak felduzzasztása következtében jött létre. A nyolcvanas évek elején alakították ki. Ulrik apja minden szabadidejét ott töltötte. Nézte az úszót a vízen, közben sört ivott. Ulrikot rendszeresen magával cipelte.

Ulrik annyit tapasztalt meg a horgászásból, hogy egész nap a nagy, egybefüggő, széltől hullámzó vízfelületet kell bámulni, közben megeszik a szunyogok, apja pedig minden horgászat után olyan részeg, hogy neki kell hazáig támogatnia. Jobban szeretett az anyja mellett sürgölődni a konyhában és újabbnál újabb recepteket tanulni. Jó érzéke volt a szakácsművészethez és csukott szemmel, az ízükről és az illatukról is felismerte az ételeket. Apja nem nézte jó szemmel. Szerinte a konyhában a nőknek van a helye, nem a férfiaknak. Anyja hiába kérlelte az apját, hogy maradhasson vele. Ulrikból egy napon nagyszerű szakács lenne! Apja hajthatatlan volt. Közölte, hogy egy férfi tanuljon meg vadászni és halászni. Ő horgászni meg tudja tanítani, vadászni meg majd megtanul felnőtt korában. Ulrik még tízéves se volt. Két éve jártak a tóhoz, mire apja végre fogott valamit. Egy méretes pontyot. Ulrikot odarángatta maga mellé, és arra kényszerítette, hogy ő csapja agyon. Ulrik zokogva próbált ellenállni, de két atyai pofon meggyőzte, hogy jobban jár, ha agyonveri a halat. A ponty nemsokáig szenvedett. A következő mozzanat az volt, hogy le kellett pikkelyeznie. A

ponty pikkelyei szanaszét repültek. A legtöbb Ulrik arcán landolt. Nedves, nyálkás és bűdös volt. A hal kibelezését is rábízta az apja, aki a hatodik sört toltta le a torkán. Hazatérve az apja büszkén tette le az anyja elé a konyhakész halat. Az anyja megdicsérte Ulrikot, hogy milyen szakszerűen csinálta. Egy igazi szakács se készíthette volna el jobban. Ulrik akkor döntött úgy, ha ennyi fájdalommal jár szakácsnak lenni, ő inkább lemond róla, hogy valaha is az legyen. Az általános iskola elvégzése után beiratkozott a Gárdonyi-gimnáziumba, és ott leérettségizett. Apja határozottan tiltakozott ellene, hogy miért nem olyan helyre megy, ahol szakmát is kaphatna az érettségi mellé. De ő még nem tudta, mi szeretne lenni. Nem is értette, miért kellene ezt neki tizennégy évesen eldöntenie. A gimnáziumot időhúzásnak szánta. Utána nem tanult tovább, noha a tanárai erősen kapacitálták, hogy megvan hozzá az esze, hogy egyetemre vagy főiskolára menjen. Ő azonban nem akart továbbtanulni. Pénzt akart keresni, hogy elhagyhassa végre azt a családot, ahol az apja naponta veri őt és az anyját. Évekkel később beiratkozott a főiskola levelező tagozatára.

A pénz egyre csak fogyott, miközben az üres sörösüvegek szaporodtak. Anyja egy szép napon összecsomagolt, és elköltözött. Őt otthagya az apjának. Azóta se hallott felőle semmit. Nem is akart róla tudni. Hibáztatta azért, mert nem vitte magával. Az apja, miután rájött, hogy egyedül maradtak, egyik pillanatról a másikra leszokott az alkohorról. Felelősségteljesen kezdett el gondolkodni. Munkahelyet váltott. Olyan helyen kezdett el dolgozni, ahol nem volt elvárás, hogy a munkatársakkal melő után beüljenek néhány korsó sörre egy kocsmába.

Ulrik az egész pálfordulást nem értette. Apja azzal magyarázta, hogy eddig kényelmesen élt, mert Ulrik anyja kiszolgálta. Most neki kell kiszolgálnia Ulrikot. Ulrik hiába mondta, hogy őt már nem kell kiszolgálni, mert elmúlt huszonhárom éves. Tud gondoskodni magáról. Apja nem tudott főzni. Hónapokig gyorsfagyasztott ételeken éltek. Ulrik egy napon megunt, és odaállt a tűzhely mellé a konyhába. Olyan ételt rittyentett össze, hogy bármelyik Michelin-csillagos séf megnyalta volna utána mind a tíz ujját. Boldogan tette este az apja elé az asztalra, aki egy lendülettel lesodorta onnan a tálat és a tányérokat is. Ulrik szemébe nézett és annyit mondott.

– A konyhában a nőknek van a helye!

Ulrik másnap összecsomagolt, és elköltözött. Az apját azóta se látogatta meg, pedig csak annyi dolga lenne most is, hogy leszáll a Tiba utcai megállóban, és felcsenget hozzá a kaputelefonon. Amikor Krisztián az ötös buszt vezette, és ő is elkísérte az útjára, mindig szomorúan nézett fel a negyedik emeleti ablakba, amely mögött nem túl boldog gyermekkorát töltötte. Onnan tudta, hogy az apja jól van, hogy a villany hol fel volt kapcsolva, hol le. Ha Krisztián a családjáról kérdezett, mindig elterelte valamilyen viccel a társalgást más mederbe.

Krisztián csodálkozva nézte, hogy a Csebokszári (neki és a legtöbb egrinek Csebokszári marad a lakótelep neve) területén egyre több a zöld felület. Virágok

vannak kiültetve. Az ablakokban muskátlik vagy más, számára ismeretlen virágok virítanak. Látható volt a haladás és hálaistennek jó irányba. Ulrikkal nem tudott most beszélgetni, mert ő valahová felfelé bámult. Régen megfigyelte már, ha erre járnak, Ulrik mindig nagyon megnéz egy panelházat.

Krisztiánt a panelházak nem érdekelték. Látott már éppen eleget belőlük. A sok szürkeség nyomasztotta, de most boldogan fedezte fel, hogy a szürkeséget mindenféle színű tarka virágok tüntetik el a szemlélődő tekintete előtt.

A busz az Egészségház utcán járt, amikor Ulrik észrevett egy nőt, aki a járdán futott az Érsekkert felé, fülében fülhallgatóval. A zenelejátszó eszköz, amiről nem lehetett megállapítani, hogy telefon vagy csak egyszerű zenelejátszó, a karjára volt rögzítve, jól bebugyolálva egy piros színű tartóba, hogy ne essen ki belőle futás közben. Ulrik belegondolt, milyen szerencsétlenül néztek volna ki húsz évvel ezelőtt, ha a kazettás walkman-t kötik oda a kezükre.

– Nézd! Ott egy futóbolond! – mutatott rá, miközben Krisztián felé nézett.

Krisztián odasandított. Látott már elég embert futni a városban. Neki minden futó egyforma volt. Széles vigyor húzódott a szájára, amikor felismerte a nőt, aki ott futott a busz mellett.

– Biztos, hogy bolond! De végül is, a te barátnőd!

Ulrik jobban megnézte a nőt, és szeretett volna nagyon mélyen elsüllyedni valahová. Tudta, hogy Krisztián ezt jó párszor fel fogja neki emlegetni. Ugyanúgy, mint azt a tíz évvel ezelőtti incidenst, amikor élete egyik legnagyobb katasztrófája történt vele. Az utolsó ötszázasából a fizetés előtti napon vett két doboz sört a boltban, és amikor elkezdtek inni Krisztiánnal, akkor döbbsentek rá, hogy mindkét dobozban alkoholmentes ital van! Krisztián minden alkalmat megragad azóta, hogy ezt felemlgesse.

Natália nem vette őket észre. Hallgatta a zenét, és futott tovább. A busz megállt a következő megállóban, Natália pedig lefordult egy utcába. Krisztián szavai fájtak Ulriknak.

– Tudod, Ulrik, most elképzelttem, ahogy egymás mellett fogtok majd szaladozni Eger utcáin! A parkokban nyújtógyakorlatokat végeztek, vagy éppen bemelegítetek!

– Fejezd be! – sziszegte Ulrik, aki a vagonőr tanfolyamon tanult ugyan közelharcot és önvédelmet, de nála ki is merült ebben a sportolás fogalma.

– Hazamész és a susogós melegítő, meg a póló teljesen rád izzad. Alig bírod magadról lehámozni őket. És mire odaérsz, hogy lezuhanyozhatnál, addigra a barátnőd az összes meleg vizet elhasználta!

Ulrikot Krisztián még soha nem látta melegítőben, se rövidnadrágban. Télenyáron szövetnadrágban mászkált. Ha néha kikeveredtek egy focimeccsre, az Eger SE mérkőzéseire akkor is szövetnadrágban ment. Szerencsére soha nem kötöttek beléjük ezért. Persze sokat nyomott a latban az is, hogy Ulrik a legtöbb biztonsági őrrrel, akik a meccset biztosították, együtt járt vagonőrtanfolyamra.

Krisztián szeretett meccsre járni, mert ott végre kiüvöltözhetette magából a feszültséget. Nem szokott trágár vagy rasszista módon szurkolni. Megtehetette volna, de félt, hogy valaki felismeri, és azt mondja, nézzétek ez a buszvezető beszélt olyan rondán a meccsen! Az ilyen rigmusoknál ő csendben maradt. Csak akkor kiabált, ha a csapatot éltették a többiek. Amikor először cipelte ki Ulrikot, zavarban volt, mert Ulrik szinte mindegyik biztonsági őrt ezeréves cimboraként üdvözölte. A szurkolók nem szokták jó szemmel nézni, ha valaki jobban van azokkal az emberekkel, akiknek az a dolga, hogy fenntartsa a rendet közöttük. Kicsit olyan, mintha a szurkolók rabok lennének, a biztonsági őrök pedig a smasszerek.

Krisztián szurkolói sálban feszített. Nem valami boltban vett vacak tucatáruban, hanem egy olyanban, amit az anyja kötött neki. Anyja nem szeretett kötni. Nem is nagyon tudott. De egyszer nekidurálta magát, és a fiának és a férjének is kötött egy szurkolói sálát. Sokat dolgozott rajtuk. Hetek hosszú munkája volt, amíg elkészült velük. Krisztián nagy becsben tartja azóta is. Mióta az apja meghalt, az ő sálja ott pihen Krisztián sálja mellett. Ha benyúl a szekrényébe a ruháiért, soha nem mulasztja el, hogy megsimogassa az apja szurkolói sálját.

Ulrik nem viselt szurkolói sálát. Krisztián egyszer venni akart neki, de ő visszautasította. Szerinte abban nem néz ki elég elegánsan. Nyakkendőt kötött, fehér inget és fekete szövetradrágot vett, úgy vonult be Krisztián oldalán a stadionba. Krisztián piros pólót vett fel és a piros fehér sálát, amelyet az anyja kötött. Így szurkoltak egymás mellett az egykor szebb napokat is látott klub lelátóján. Egy újonnan érkezett néző el se hitte volna, hogy pár évvel ezelőtt ez a futballcsapat még az NBI.-ben rúgta a bőrt, hogy onnan hatalmas adósságainak köszönhetően a kiesése után nem az NBII.-ben, hanem az NBIII. Keleti csoportjában kelljen folytatnia. Jelenleg a Megye I-ban játszanak.

A többi szurkolónak elég morbid látvány volt, ahogy a nyakkendős és a mellette lévő drukkertársuk vállvetve biztatják a csapatot. Lassacskán elfogadták és megszokták Ulrik látványát. Ulrik szerint azért, mert az ő különcsége szint vitt a többi szurkoló életébe. A többi szurkoló úgy gondolta, mint néhány amerikai indián törzs. Jobb a bolondokat békén hagyni!

Krisztián a választási plakátokat nézte, amelyek a villanyoszlopokra voltak kifüggesztve.

– Te már tudod, kire fogsz szavazni?

Ulrik legyintett.

– Nekem már az is elég, hogy végre a lámpavason lógnak. Arra fogok szavazni, akire akarok!

– Szóval fogalmad sincs!

– Túl nagy a választék! A nagyapám tudta annak idején, hogy mit tegyen, de én a sok politikus közül már nem tudom, melyiknek higgyek!

– Hogy érted azt, hogy a nagyapád tudta, mit tegyen?
– Ötvenhatban ő volt az első ember, aki kiállt az orosz tankok elé, amelyek be akartak törni Egerbe. Végigharcolta a forradalmat. Utána a hegyekben bujkált a környéken. Hajtóvadászatot rendeztek utána, de nem kapták el. Ő volt az egyik szervezője a hegyekből az ellenállásnak. Ötvenhat december tizenkettedikén merészkedett elő. Ott volt a rendszer ellen tüntető tömegben, az első sorban. A Csiky Sándor és a Széchenyi utca sarkánál a karhatalom közójük lövetett. Azonnal meghalt!

– Sajnálom! Soha nem beszéltél még erről!

Krisztián valóban nem hallotta még soha ilyen komolyan beszélni Ulrikot.

– Ne sajnáld! Ő a szabadságért halt meg! Azért a szabadságért, amelyről ezeknek a hataloméhes senkiknek, akiknek most tele van a plakátjaikkal az ország, fogalmuk sincs!

– Ne ítéld ilyen elhamarkodottan! Biztos van közöttük olyan is, aki tényleg nem a saját zsebére akar dolgozni, hanem harcolni akar a városa vagy az országa fejlődéséért!

– Krisztián! Hová lett a becsület, a szabadság? Nem haladunk sehová! Eger hová halad?

– Hová halad? Most újították fel a Dobó teret! A Csebokszári se egy szürke panelrengeteg, amit itt felejtettek a kommunizmus építései! Nézd, milyen szép színes körülöttünk minden!

– Aha! Gyönyörű!

A túrázni induló csoport a leszálláshoz készülődött.

– Már mennek? Nem akarják folytatni a buszon a túrázást?

A szakállas férfi odalépett Ulrikhoz, és kezét nyújtott neki. Ulrik tanácstalanul tette bele kezét a másik munkától kérges tenyerébe. Nem értette, miért fog ez az ember vele kezét. A szakállas a szemébe nézett.

– Az én apám is abban a sortűzben halt meg, a szabadságért.

Ulrik érezte, hogy mindkettejüknek erősebb lesz a kézfogása. A közös múlt, a közös fájdalom és a szabadság közös siratása hirtelen összekovácsolta őket.

Krisztián a Maklári hóstya megálló felé haladt a busszal. Ennél a megállónál mindig eszébe jutott az a nap, amikor nem Ulrik kísérte el a buszon munkába, hanem Katerina. Neki természetes volt, hogy ezt a megállót Maklári hóstyának nevezik. Itt van még Egerben a Rác hóstya, a Hatvani hóstya, a Cifra hóstya és még egy pár hóstya. Katerina nem értette, mit jelent a *hóstya* szó. Azt hitte régen itt valamilyen bástya lehetett a középkorban, csak elírta valaki a betűket, és így maradt. Krisztián hiába magyarázta neki, hogy a *hóstya* szó nem ezt jelenti. Ő maga se tudta mit jelent, de ha ránézett egy Eger térképre, könnyedén rávágta, hogy melyik hóstya hol van.

Katerina megunt a meddő vitakozást, és az interneten keresett választ a kérdésére. Ha szlovák jövevényszó, akkor külváros, ha német jövevényszó, akkor felsővá-

ros. Krisztiánnak mindegy volt. A hóstya az neki akkor is hóstya volt, amikor megszületett és most is. Amíg Katerinával össze nem vitatkoztak ezen, addig fogalm sem volt róla, hogy a *hóstya* szó egri különlegesség. Azt hitte, minden városnak van hóstyája. Persze van, csak sehol nem nevezik hóstyának. Nevezhetik Petőfivárosnak vagy Zuglónak, esetleg Mátyásföldnek, de hóstyának csak Egerben.

Ulrik szórakozottan olvassgatta a megállók neveit. Gyorsan összeszámolta, hogy huszonegy megállója van a busznak, ha a két végállomást is beleszámolja. Minden utazáskor megszámolta, de nem változott soha semmi. A megállók száma mindig ugyanannyi maradt. Az egyik végállomás a Tesco áruház volt, a másik az Agroker. Az Agroker feliratot elolvasva elgondolkodott valamin. Odafordult Krisztiánhoz.

– Gondolkodtál már rajta, hogy egy szép napon itt hagyod a buszozást, és gazdálkodó leszel?

Krisztián elmosolyodott.

– Ember! Azt se tudom, melyik a tehén eleje és melyik a vége!

– Mi sem egyszerűbb ennél! A tehén eleje az, amelyik bög! Amelyik bűdös és rúg, az a hátulja! Én néha szeretnék kiköltözni egy tanyára. Ahol csend van és nyugalom, és a legközelebbi szomszéd három kilométerre lakik. Megtermelném magamnak a betevő falatra valót. Soha nem lenne szükségem pénzre!

– Ulrik! Te is és én is világeletünkben panelgyerekek voltunk! Mi már az első héten meghalnánk a tanyán!

– Most nem olyan nehéz a gazdálkodás, mint régen! Már nem faekével szántanak, hanem modern gépekkel. Múltkor láttam egy olyan traktort a tévében, hogy internetelés és légkondi is volt benne! Csak be kellett programozni, hogy merre menjen a szántóföldön, a traktoros meg nyugodtan internetezhet benne! De jó lenne, ha olyan traktorom lenne! Vagy túl sokat álmodozom?

– Inkább túl sokat tévézel! Ha az én barátnőm futott volna a busz mellett, ha a helyedben lettem volna, leszálltam volna és utána megyek. Legalább beszélgetni egy kicsit!

– Csak nem képzeled, hogy én szó szerint futni fogok egy nő után? Mire utolérném, és a beszélgetésre kerülne sor, úgy lihegnék, hogy meg se tudnék szólalni! Csak a nyálam csorogna, és a nyelvem lógna úgy, mint a pulikutyának, amelyiknek melege van a nagy bozontos bundájában a nyáron. Natália éppen most végzett a futással. Most írt vissza. Azt kérdeztem tőle, mit hazudjunk nektek, hogyan lettünk egy pár?

– Erre kíváncsi vagyok!

Ulrik hangosan olvasta a telefonja kijelzőjén látható üzenetet.

– Még nem gondolkodtam ezen. De előbb-utóbb rájönnének, vagy mi szólunk el magunkat. Nem lenne egyszerűbb megmondani nekik az igazat?

– Tényleg! Nem lenne egyszerűbb? Mit hazudtál volna, ha nem mondom el, hogy már akkor lebuktatok?

– Nem tudom. Csak azt tudom, hogy ezer éve nem voltam ilyen boldog, mint most Natáliával. Emesével évek alatt nem éreztem magamat ilyen jól, mint Natival ebben a pár napban.

- Natival? Ő is becéz téged? Te mi vagy? Uli vagy Ulri? Esetleg Ulrika?
- Az Ulrika női név, te agyoniskoláztott!

Krisztián, ha otthon maradt egyedül, legtöbbször be se kapcsolta a tévét. A régi típusú tévéje neki csak arra volt jó, hogy a digitális órát lássa a tetején. Műszak után hazaérve lezuhanyozott és levett a polcra egy könyvet, azt kezdte el olvasni. Amikor sötétedni kezdett, akkor az e-book olvasóján olvasta tovább ugyanazt a könyvet. Szinte minden könyve megvolt neki eredetiben, nyomtatásban és PDF fájlban is az e-könyv olvasóján is. Jobban szerette a hagyományos könyveket olvasni, de ha sötétedett és kíváncsi volt a történet folytatására, akkor a zsebkönyvtárban olvasott tovább.

Katerina nevezte mindig az elektromos kutyút zsebkönyvtárnak. Krisztián az ő kedvéért vette meg. Katerinát zavarta elalvás előtt a lámpafény. Krisztián viszont nagyon szeretett olvasni. Az e-book olvasó kitűnő ötletnek bizonyult.

Krisztián a sok olvasással hatalmas műveltségre tett szert. Ha Ulrikkal néha leült műveltségi vetélkedőt nézni, az esetek kilencvenkilenc százalékában eltalálta a helyes választ. Ulrik hiába kapacitálta, hogy ő is jelentkezzen ilyen vetélkedőkre, nem akart rajtuk indulni. Tudta, hogy a kamerák előtt annyira lámpalázias lenne, hogy elrontaná a válaszokat. Egy iskolai előadás alkalmával belesült a szövegbe. Azóta nem akart szerepelni.

A busszal megállt az Agrokernél. Miután minden utas leszállt, felállt a vezetőülésből, és kinyújtóztatta elgémberedett végtagjait.

- Tornáznál? – kérdezte Ulrik.
- Muszáj! Megint van csajom! Jól kell kinéznem, hogy ne menjen el tőlem megint!
- Most már a csajod? Eddig nem tudtad, hogy a csajod-e?
- Közben eldöntöttem, hogy igen. Nem akarom többé elveszíteni! Jól akarom végre csinálni!

Ulrik is felállt és a busz ülései között a jármű egyik végétől a másikig indián-szőkdeléseket csinált. Az ugrálástól a busz ide-oda himbálózott. Krisztián leállt, és csodálkozva nézte barátját.

- Mit művelsz?
- Nekem is van csajom! Rádásul fut is! Nehogy már ő jobban nézzen ki, mint én, ha végigsétálunk egymás mellett az utcán!

Krisztián vállat vont és folytatta ő is a nyújtózkodást.

A járókelők csak annyit láttak az utcáról, hogy az ötös busz fel akar borulni, akkora mozgolódás van benne. A közelébe érve sokan fejcsóválva, néhányan vigyorogva mentek el mellette, amint megpillantották rajta a két tornázó alakot.

Fellinger Károly

Töketerebesi járás

Zétény

Csobog a Latorca,
utánozza Tice,
félérett magvakból
szed a tengelice.

Zétény falván a len
megnő jó magasra,
lábujjhegyen kémlel,
mégse esik hasra.

Este a fonóban
irul-pirul Klára,
szép csillagnyaklancát
hold adja nyakába.

Féltékeny suhancok
nyelik a keservet,
elszakad a nyaklanc,
gyöngyein elesnek.

Bodrogszentmária

Bodrogszentmária,
Szűzanya vigyáz rá,
nem megy e faluból
senki se világgá.

Kegykápolnájához
zarándokol a nép,
május és október
ilyenkor csodaszép.

Latorca, Ondava
egybekel örökre,
páratlan Pálfölde
kapja őket ölbé.

Zemplén

Nem igényes falu Zemplén,
elélnek kenyéren, zsemlén,
ha a liszthez a jó földik
örökélet vizét öntik.

Tölgyfahordók mind megteltek,
gyöngyharmatot szüretelnek,
aki abban fürdik, megnő,
arcán sem lesz többé szeplő.

Szinyér

Szinyéren a koldus boldog,
nem érik utol a gondok.
Nem kopik fel sose álla,
szivárványból van a sálja.

Madárijesztők Szinyéren
gyűlést tartnak jövő héten,
megszavazzák egyhangúlag,
kapjanak kalapból újat.

Bodrogszentes

Bodrogszentes,
Bodrogszentes,
talán a jövő
majd szebb lesz,
pirul a nap,
boldog, rendes,
kis gyertyába
lett szerelmes.

Temlomtornyon
öreg héja,
boldogságnak
bú a héja.
Kulcsár Ferenc
a domb mögött
maga mögé
dob egy rögöt.

Mészköves kis Ladamóc

Mészköves kis Ladamóc,
nincs a gyertyában kanóc,
fő, hogy ég a viharlámpa,
báméskodik kicsi lángja.

Irigy, zsugori a vén hold,
pedig sejteti az égbolt,
összekalapolt őkelme
hat üstököst tegnap este.

Csarnahó

Völgyben ébred
fel Csarnahó
minden lova,
táltos, fakó.
Kicsi vagyok,
Tökmag Janó,
táltos fülbe
bevaló.

Csarnahón a
fűzfa, ficka,
hintázik a
kis Mariska,
nem káprázik
szeme akkor,
mikor piros
hó hull hatkor.

Bűbájos a Kistoronya

Bűbájos a Kistoronya,
nagy a templomának tornya,
Tokaj-hegyaljai község,
hagynom, kupám teletöltsék.

Hat puttonyos aszút iszom,
nem tréfa ám a tériszony,
magasra én sose vágytam,
nádtilinkó van a számban.

Kiskövesd

Szőlőlelkű Kiskövesd,
Belzebúbot ne kövesd,
Tilalmaska az ördögé,
rajzolja kört magad köré.

Hosszú-kötélke, Macskás,
összedőlt a farakás,
azt kelepeli a gólya,
nyávogás jön ki alóla.

Kökörcsines gyalogút,
mellette egy gémeskút,
finom a víz, olyan tiszta,
Benkő Géza mind kiissza.

Bodrogszerdahely

Bodrogszerdahely községe
hangulatos, takaros,
jogtanácsosként működött
benne bölcs Kossuth Lajos.

Petőfi Sándort Bodroglöz
falvai megigézték,
útleírása e tájról
a magyarnak nagy érték.

Pulyahadak kergetőznek,
új nevet kapnak a fák,
nem csoda, ha a sok gyerek
nem ismeri ki magát.

Nagykövesd

Nagykövesden élő a múlt,
nagyot néz rád a szőlőszem,
Károli Gáspárnak szobrán
megpihen a hű ökörszem.

Nagykövesdi bús várromnak
udvarán hét tündér táncol,
kőkútjában a telihold
elolvad a boldogságtól.

Nagygéres

Gyéres erdőről, ritkásról
kapta Nagygéres nevét,
bajszos a borosgazda,
hét vad ördögtől se fél.

Nemesi falu volt régen,
ma meg kincsesládikó,
diófáin bőven terem,
sose férges a dió.

Templomai takarosak,
nagy bennük az áhitat,
megőriz a hit s a hűség
messze repít, szállni hagy.

Szolnocska, Boly

Szomorú kis
Solnocska,
el van vetve
a kocka,
hogya nem lesz
szerencséje,
a Nap Bolyra
megy ebédre.

Hangyabolyba
lép a szél,
pedig attól
nagyon fél,
kiütéses már
a bőre,
hangyás huszár
lesz belőle.

Bély

Huszár vágat,
várja Bély,
a kezében
karabély,
az erdőben
teknőt vájnak,
ha nincs fekhely,
jó lesz ágynak.

Dióbél kell
a kalácsba,
leány meg az
utcabálba.
Karcsa fölött
a nap sárga,
sugara a
szívószálja.

Ágcsernyő

Tisza szélén
van Ágcsernyő,
boszorkája
kárörvendő,
szánon siklik,
ráz egy csengőt,
megveszi az
óesztendőt.

Ágcsernyőn a
vásártéren
rackajuhra van
még pénzem,
csavart szarva,
hosszú szőre
sokat ér majd
egykettőre.

Kistárkány, Nagytárkány

Hős Kistárkány, bölcs Nagytárkány,
mindegyikben ott a sárkány.
Kistárkányban háromfejű,
lángot okád, ha nincs derű.

Nagytárkányi sárkányvermet
ördög őrzi, messze kerget,
mert odabenn a hétfejű
fél a tűztől, zord, keserű.

*

Kistárkány, híres Nagytárkány,
nem érem fel soha ésszel,
Árpád fia nyilvánvalóval
átlította a napot hétszer.

Kistárkány, boldog Nagytárkány,
hős Tarhosról kapta nevét,
aki várat épített itt,
de nem lelni már a helyét.

Tizzacsernyő

Tizzacsernyő
fölül a nap
elszelel,
Boдрögközben
árnyékával
üzletel.

Tizzacsernyőn
a sárkány mind
sárból van,
vagy talán már
a sarat is
álmodtam.

Szürnyeg, Imreg

Szürnyegen a szörnyek
előre köszönnek,
perzsa szőnyegen repülnek,
ez ma, kérem, bomba üzlet.

Imregen az Imrék
kiittak hat pincét,
reggel tudták meg, úgy hatkor,
a hordókban víz volt, nem bor.

Szlovákújhely

Újhelyen, Újhelyen,
Szlovákújhelyen,
rózsa tövise megsúrta
hüvelykujjbegyem.

Újhelyen, Újhelyen,
ló füvel, legel,
átugorja a Ronyvát,
messze száll velem.

Újhelyen, Újhelyen,
jó szőlő terem,
ha bort iszom, pajtás,
nem ér a nevem.

Borsi

Bodrog jobb partján van Borsi,
megakad kastélyán szemem,
itt született gróf Rákóczi,
a nagyságos fejedelem.

Borsikafű illatozik,
Oltványoson, Alsó-pákán,
Borsi fölött ott tündököl,
békét hoz el a szivárvány.

Díszes Királyhelme

Díszes Királyhelme
királyi piacán
gazdag volt az áru,
nem lehetett silány.

A keleti kelme
volt ám csak kelendő,
a világ végéről
jött a legtöbb vevő.

Hogyha ma is lesz még
vásár, de királyi,
Dobos László könyvért
fogok sorban állni.

Garany, Töketerebes

A garanyi suhanc betyár
gondolatát terelgeti,
ezüstről az aranypénzre,
amíg a rackákat feji.

Töketerebesi csárda,
kocsmárosa messziről int,
a szőlőfürt összes szeme
a zsvánnal összekacsint.

Dúdoló

Szilvásújfaluban, Bércen,
besztercei a szilva,
ura elől mind befőzi
szilvaszemű Kamilla.

Kozmán a tót háziasszony
lekvárjának nincs mása,
lekozmaált az, бүdös szagát
ma is érzi Kolbása.

Kiskázmérban, Nagykázmérban,
lotyószilva eladó,
tüzes abból a pálinka,
ruszin embernek való.

A lasztóci szilvaslepény
királyoknak étele,
áldassék a háziasszony
szorgos, dolgos két keze.